Όχι, δεν καταλάβαμε τι ψηφίστηκε στη Βουλή των Ελλήνων (Σάββας Ηλιάδης, δάσκαλος)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 9 Ιανουαρίου, 2016

Αν δεν κατάλαβε ακόμη ο Έλληνας, η πλειοψηφία του ελληνικού λαού, τι φοβερό κακό συνέβη τον καιρό αυτό στην πατρίδα μας, τότε το πράγμα καθίσταται επιπλέον οδυνηρό, θλιβερό και απογοητευτικό. Αν όμως κατάλαβε τι συνέβη μέσα στον ιερό χώρο, ο οποίος αποκαλείται «ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ», πρέπει «ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ καθήμενος» να κλαίει ασταμάτητα. Στη ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ και όχι στη βουλή των βουλευτών, των υπουργών, των διαφόρων αρχόντων, των διαφόρων ομάδων ηθικών, θρησκευτικών, φιλοσοφικών, οικονομικών, κοινωνικών και άλλων αποκλίσεων, αλλά στη ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.
Η Βουλή είναι ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. Δηλαδή όλων όσων έζησαν, ζουν και θα ζήσουν σ` αυτόν τον τόπο και θα αγωνίζονται να συνεχίζουν την ιστορία του και το πεπρωμένο του. Δεν είναι αίθουσα οιουδήποτε συλλόγου ιδεολογικών πεποιθήσεων ή συνδικαλιστικών διεκδικήσεων ή οτιδήποτε άλλο, που κι αυτά βέβαια ακόμη έχουν την ιερότητά τους. Είναι, θα μπορούσαμε να πούμε, «ο ναός του ελληνικού ιστορικού γίγνεσθαι και υπάρχειν».

Μέσα σ` αυτήν την αίθουσα δόθηκαν αγώνες και συζητήθηκαν θέματα μεγίστης και υψίστης σημασίας γι` αυτό το είναι και υπάρχειν του έθνους. Πάρθηκαν και ψηφίστηκαν αποφάσεις κρίσιμες, ιστορικές. Αποφάσεις που όρισαν τη μοίρα αυτής της Χώρας. Μεγάλες ψυχές έδωσαν μάχες και έζησαν αγωνίες, για να δουν την Ελλάδα να στέκεται στον ιστορικό χώρο και χρόνο και να μεγαλουργεί.

Συναισθανόμενοι οι βουλευτές το από αρχαιοτάτων χρόνων «όμαιμον και ομόθρησκον και ομόγλωσσον» και όλα τα άλλα στοιχεία που τους ένωναν με τους λοιπούς Συνέλληνες αδελφούς τους, τους διεσπαρμένους σε όλη τη Χώρα, από τη μια άκρη έως την άλλη, οι οποίοι τους εξουσιοδότησαν να αποφασίσουν για λόγου τους, αλλά και τη διαχρονική αξία της κάθε τους κίνησης, αποφάσιζαν και ψήφιζαν εν πλήρη επιγνώσει της ευθύνης που τους ανατέθηκε δια της ψήφου τους. Και πορεύτηκε και έφτασε μέχρι σήμερα η Ελλάδα, εν μέσω «παγίδων πολλών», συνεχίζοντας την παρουσία της στην παγκόσμια ιστορία.

Ψηφίστηκαν άπειροι νόμοι. Νόμοι, οι οποίοι, καλοί ή κακοί, σωστοί ή λανθασμένοι, **είχαν τουλάχιστον έναν κοινό παρονομαστή: Την κατά φύση λογική**. Κινούνταν όλες οι προτεινόμενες απόψεις, θέσεις και αντιθέσεις, στα από αιώνων **κατά την ανθρώπινη φύση και παράδοση δεδομένα**, με σκοπό να

ανταποκριθούν στις ανάγκες, ατομικές, κοινωνικές, εθνικές, μέσα στα πλαίσια των –επαναλαμβάνουμε- **κατά φύση και λογική**, για όλη την ανθρωπότητα, παραδεδομένων. Και οι νόμοι αυτοί χαρακτήριζαν και **αποτύπωναν την εικόνα και το φρόνημα του ίδιου του λαού** προς τον οποίο απευθύνονταν.

Τέλος ο δυσανάλογα μεγάλος πρόλογος. Αυτό όμως που εντέλει επιθυμεί να τονίσει το άρθρο ως συνέχεια και να επιστήσει την προσοχή των αναγνωστών και να τους ευαισθητοποιήσει στο κατά δύναμη είναι το εξής:
Με την ψήφιση του νόμου του σχετικού με το παρά φύση σύμφωνο συμβίωσης, **ο ελληνικός λαός σπιλώθηκε** και μαζί μ` αυτόν και η ιστορία του. Σπιλώθηκε, λερώθηκε, διότι δέχτηκε, εμμέσως βέβαια, αλλά δέχτηκε να συμπεριληφθεί επίσημα στη νομοθεσία του κράτους στο οποίο ανήκει, νόμος, που ορίζει πώς να ικανοποιούνται ανώμαλες και παρά φύση απαιτήσεις των συμπολιτών του. Συμφωνεί ότι είναι κι αυτός συμμέτοχος, ότι δέχεται και λίγο την ανωμαλία ως κομμάτι της ζωής του. Αυτή είναι η αλήθεια που βγαίνει προς τα έξω, θέλει δε θέλει.

Αυτό, ως γεγονός του σήμερα, ίσως δε φαντάζει και δεν τρομάζει τόσο, καθότι έχουμε συνηθίσει σε τέτοιου είδους αποκλίσεις. Θα μας δικάσει όμως η ιστορία. Διότι **επισημοποιήθηκε η ανωμαλία διά νόμου**. Το αίμα, τα δάκρυα και ο ιδρώτας όσων αγωνίστηκαν για να συνεχίσουμε να υπάρχουμε, θα μας ζητήσουν εν καιρώ το λόγο. Χάθηκαν ζωές, σε πολέμους, σε εξορίες, σε διωγμούς, σε προσφυγιές, σε άδικες θανατώσεις συμπατριωτών μας, για το δίκαιο, το άγιο, το καθετί ιερό της παράδοσής μας. Όλοι αυτοί υπάρχουν, ζουν και **θα μας ζητήσουν το λόγο. Θα μας δικάσουν και οι απόγονοί μας**, όταν καταλάβουν τι κράτος και τι νόμους τους παραδώσαμε.

Όλα αυτά βέβαια έχουν νόημα και αποκτούν περιεχόμενο ουσιαστικό, αν απευθύνονται σε ψυχές που πιστεύουν πως υπάρχει αιωνιότητα, πως υπάρχει άλλη ζωή, πως υπάρχει αθανασία, κρίση και ανάσταση. Άλλως είναι απλώς κενός λόγος. Κι επειδή πιστεύουμε πως ο ελληνικός λαός παραμένει πιστός και συγκινείται ακόμη από την ιστορία και την παράδοσή του, τα γράφουμε.

Μένοντας άπραγοι και παθητικοί αποδέκτες των όσων συμβαίνουν, γινόμαστε συνεργοί των πράξεων αυτών. Ας εγείρει ο καθένας μας φωνή αντιστάσεως, όση μπορεί να διαθέσει. Ας αφήσουμε λίγο περισσότερο τη βολή μας. Να ανοίξουμε το στόμα και να καταγγέλλουμε, ευκαίρως ακαίρως, τα αντίχριστα και αντεθνικά ενεργούμενα από το άθεο κατεστημένο και ο Θεός θα βοηθήσει για τη λύση, όταν και όπως πρέπει.

Κιλκίς, 8-1-2016